

prima instanță – S. Daguța
instanța de apel – V. Pruteanu, L. Popova, A. Gavrilița

ÎNCHEIERE

20 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
Judecători

Valeriu Doagă
Iuliana Oprea
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de avocatul Constantin Scutelnic în interesele lui Ion Scutelnic,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Scutelnic împotriva întreprinderii cu capital străin „Israel-Imobil” societate cu răspundere limitată cu privire la încasarea penalității de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 decembrie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Ion Scutelnic și menținută hotărârea Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău din 13 mai 2015,

c o n s t a t ă:

La 16 iunie 2014, Ion Scutelnic a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui ÎCS „Israel-Imobil” SRL solicitând încasarea de la ÎCS „Israel-Imobil” SRL în beneficiul său a penalității în sumă de 6 425 028 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că la 06 aprilie 2012 a încheiat cu ÎCS „Israel-Imobil” SRL contractul de investiții imobiliare nr. 106.

Potrivit contractului, ÎCS „Israel-Imobil” SRL s-a obligat să construiască și să-i transmită în proprietate apartamentul nr. 6, cu suprafața 78,31 m.p., din mun. Chișinău, str. Ginta Latină.

Conform pct. 2.1.6 al contractului, ÎCS „Israel-Imobil” SRL s-a obligat să dea în exploatare bunul imobil nu mai târziu de sfârșitul semestrului doi al anului 2012.

Conform pct. 3.4 al contractului, în calitate de investitor s-a obligat să achite prima tranșă în sumă de 10 000 euro, în lei moldovenești conform cursului oficial de schimb al BNM la momentul achitării, dar nu mai puțin de 160 000 lei, a doua tranșă în sumă de 10 000 euro nu mai târziu de 05 iulie 2012 și ultima tranșă în sumă de 21 000 euro după darea bunului imobil în exploatare.

Menționează reclamantul că la 10 aprilie 2012, conform ordinului de plată nr. 13 a achitat prima rată în sumă de 160 000 lei și la 02 iulie 2012, conform ordinului de plată nr. 14, a doua rată în sumă de 160 000 lei.

Invocă Ion Scutelnic că și-a onorat toate obligațiunile de plată în termenii stabiliți, însă imobilul nu a fost finalizat și dat în exploatare conform contractului și legislației în vigoare.

La 14 februarie 2014, în conformitate cu prevederile Legii privind protecția consumatorilor nr. 105-XV din 13 martie 2003, s-a adresat către pârât cu o pretenție, însă a primit un răspuns evaziv, neîntemeiat și tardiv.

Astfel, consideră reclamantul, că deoarece pârâtul nu și-a onorat în termen obligațiile contractuale, începând cu 01 ianuarie 2013 și până la 30 iunie 2013 se află în întârziere și conform Legii privind protecția consumatorilor nr. 105-XV din 13 martie 2003, urmează să achite o penalitate în mărime de 10 % pentru fiecare zi de întârziere, ce constituie 6 425 028 lei.

La faza susținerilor verbale, reclamantul și-a concretizat cerințele solicitând încasarea de la ÎCS „Israel-Imobil” SRL în beneficiul său a penalității în sumă de 41 000 euro, în lei moldovenești conform cursului oficial de schimb al BNM la momentul executării hotărârii.

În acest sens, a indicat că conform pct. 3.3 din contract, suma achitată de către investitor constituie 20 000 euro, din care, în conformitate cu prevederile art. 32 alin. (2) al Legii privind protecția consumatorilor nr. 105-XV din 13 martie 2003, urmează a fi calculată penalitatea în mărime de 10 % pentru fiecare zi de întârziere, ce constituie 360 000 euro. Totodată, ținând cont de practica juridică și hotărârea explicativă a Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la achitarea penalităților, a micșorat suma până la 41 000 euro (f.d. 65-68).

Prin hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 13 mai 2015 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 11 iunie 2015, Ion Scutelnic a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 decembrie 2015 a fost respins apelul declarat de Ion Scutelnic și menținută hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 13 mai 2015.

La 01 martie 2016, avocatul Constantin Scutelnic, în interesele lui Ion Scutelnic, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 decembrie 2015 și a hotărârii Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 13 mai 2015, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere acțiunii.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, invocând încălcarea normelor de drept material și de drept procedural.

Susține că atât instanța de fond, cât și instanța de apel, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, nu au apreciat just

argumentele pârâtului, au apreciat eronat normele de drept material prevăzute de Codul civil și Legea privind protecția consumatorilor nr. 105-XV din 13 martie 2003 și nu au ținut cont de Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica aplicării legislației despre protecția consumatorilor la judecarea cauzelor civile nr. 7 din 09 octombrie 2006.

Consideră că instanța de apel, deși urma să aplice, nu a aplicat prevederile art. 386 Codul de procedură civilă.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432 alin. (2), lit. a) și c) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de comunicare a Curții de Apel Chișinău (f.d.124), decizia motivată a fost expediată în adresa participanților la proces la 15 februarie 2016, însă la materialele dosarului nu există dovada legală de recepționare, astfel instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul declarat la 01 martie 2016 este depus în termen.

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de avocatul Constantin Scutelnic în interesele lui Ion Scutelnic în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul

Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de avocatul Constantin Scutelnic în interesele lui Ion Scutelnic se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valeriu Doagă

Judecători

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari